

In de huiskamer van den waggon liggen drie mannen,
van rond de vijftig, te Kruiken en beest-
telings drinken ze uit in naast hen
staande geneverflesch, ze zijn reeds dron-
ken en bubbelen allerhande onzinnigheden,
de andere doen niets anders dan zingen,
en lachen in hevige pijn mijn heel deel
stroft vrolijk een pijp achter de ooren,
verzinken in zachte gepeinzen.
Eindelijk komt de trein toech, zijt zijn
begrafenisgans, om 7 1/2 uur te Deynze
en om 9 uur stopt hij te Gent, we stik-
ken bijna van den dorst, een gekerkte
komt nu eenige ongemakken, zachte,
frismankelelijk met in flesch water te
voorschijn, die hij kunnen hebben heeft-
aan in Kruiken, reeds in Duitsch verhou-
rent in de statie, waarvoor het water
waarschijnlijk komt om de schotels te
wassen, de flesch doet de rinde en
ieder knipt zich op zijne beurt aan
het helle, slijkerige vocht, men stopt
ons in andere waggon, want de
achtende worden afgehaakt om door-
gezonden te worden naar Seraardbergen,
en om 10 uur loopen we al (!) Meirill-
piste binnen --- wees schiedend ---
het machin verlost ons --- we vragen
of we nu toch niet verder gaan, lachen
antwoordt men ons dat er in andere
waggon gaat komen binnen eenige
minuten, ik loop heen en weer langs
de waggons spreekt eenige Duitche
aan, maar geen een die er iets van
weet (of ten minste wel van weten),

aan de voorste waggon zie ik enige
Duitche hen stroomt wat opschieten,
waarschijnlijk om te slapen, in troep stroomt
voor de waggon te preten en ik kan niet
hen gezegden snappen dat we er niet mo-
gen vreeg enot hebben verbleefken,
Reeds zie de che te huis en morgen vroeg
naar vertrekken? Meen, dat kon niet! Ik
keer terug bij de makkers van hede en
leg hen het gevoel inden, overal
besluiten we er niet vanonder te trekken,
zooveel te niet door in de waggon,
van onze waggon in groot gat van
in onbarmhartiger tocht wiken doorgang
verleent en wij er niet op gesteld zijn, dat
den nacht over te brengen.
We stappen op en hebben nu maar juist
de stude van Meirillpiste achter den
ring of een stam in de straat
van in electisch lampje, herrogt in
berstan roept: "Healt", onze paars
worden onderzocht en onze pasten overlast
door in Duitsch schildwaelt; alles is
in regel en we mogen verder --- de zware
hweelst weegt snepend op mijn schou-
ders en mijn valies kan ik niet de hand
niet meer vasthouden van de stekende
Kraamp; ik bind mijne valies dan aan
mijn hweelst en leud alles op mijne
schouders goedat de valies langs achter
op mijn ring rust --- we loopen nu
altijd op den ijzeren weg en, om van
dit gewaerlijk punt af te geraken,
knippen we over in berg niet zonder
streekelen en vallen in de door de tonken
onze chere pasten, in zijn eindelyk

op den steenweg.

Ik drang mijn pasten nu gemakkelijker
omdat je van plaats veranderd zijn, doch
na enkele minuten beginnen weer die
onuitkraanbare nijpende pijnen; in duist-
sche wucht van 3 men handt om sloun-
en, na het zien onzer passsen, laken ze
onze weg vorderen, zuchtend sleep ik me
het aan in herberg te draat recht, want
we de menschen opklopper, ik laat er
mijn pasten achter, we drinken een
glas bier en zetten dan verlicht en
verfrisch de weg voort.

En wederom thop brengt me weder het
ouderhuis, welkust zal ik hen in
mijn armen en myn prangen, de
geliefde wegens die ik zo dierbaar muste,
we zullen ons leed, het verlies, in
elkander hart uit storten, ik zal weder
zette opbeurende woorden lozen en leven
in in almoeft van eenheid en liefde. ---
We stappen er goed op van doot --- we zijn
aan de grens onzer gemeente, van de zoo
slaan er vier in zijwiel in, in eind weder
verlaten er me nog wel, en binnen eenige
minuten ben ik te huis!!

Ik sta voor de deur, mijn hart klopt
onstuimig, terwijl ik de bel miel om
4 uur in den nacht, ik hoor indeljk
de stappen die den trap afdalen --- de
deur vliegt open --- en enkele stemmen:
"Gefte. --- Hektor" --- en weerend
bijgen we in elkander armen, midde-
terwijl zijn mamma en mijn broeder
ook beneden gekomen --- en de bramen

ballen overvloedig en het zulke
wederzien, na de eerste hartsochtelyke
ontpattingen wordt het grootst en
bijzonderste niemt gewoeld; zoo
heest is mijn heil dat ik er nu
met uisente krachtinspanning tot kom
mij eenigzins verstaanbaar te maken...
alhoewel ik nu maar gaam slapen, er
zal later noch tijd te over zijn om alles
te vertellen.

En ik voelde de zachtheid en molligheid
van het hart bijna met: mijn geest is
heeft verbysterd, half verdroofd door afmat-
ting, en in slaap reed half, vóór ik
me neerzakte.

Monday 26 Januari tot Sunday 5 Februari

Ik heb geslapen... lang... lang geslapen
wel een dag: ik word wakker en ik voel
met welkust de mollige zachtheid van
de wollen kussens.

En nu het duist, het is er werkelijk hartbaar
datgene verarmst ik mijn hart uit
verlangd heb! Zo zedig, na zoo lange
scheiding die duistere wegen te
kunnen aanschouwen, nuvooreven
hoe inwendig pijnlijk!! Want verdriet,
angst en Rouw hebben, bijzonderlijk
bij Papa, de gezichten uitgereken.

We zitten ganswedeljk te keuvelen en
voor dit oogenblik verlaat er niets meer
voor ons dan in geest van zeggelijkheid,
verhellen, en acht ongen... maar niet

lange lant de meeste werkelijkheid
om die in dit jukig gemaak te boden.
in schrikkerend spook tijt dreigend
op: het uiterst binnen twee dagen
En wordt gewerkt! gesort, gereden
geguun, geschreven, geklept, geklept
oh, hoe menigmalig zegde ik het reeds
oh! wat zijn ze schrikkelijk die slinger-
ningen binnen loop en vree! Warm
van hoop waren de donschakende
meer open kwam in tegenstandig,
die al in goetroom over onze glorie
loop vult, en om over heel het lichaam
gjen deed van schrik

De eerste overwinning of 30 Januari!
Door vrienden en vrienden kwam was men
er toch toe gekomen in verloop van vier
dagen te overwinnen. -- Daarna nog
een drie dagen. -- Middelenwoord
er altijd meer door gegaan, en met
met dat helpt! Wat de kalijke vrienden
ook meer, belangloos, al kleine krachten
inpassen, wat Papa ook meer
herinneren aansprekt, rondrijdt en werkt
jaardat hij als slecht voor de zon
weydwijnt: alles, alles te vergeet!!
Des 5: Januari moet ik weer optrekken!!!
Als in dieke onweerswolk onder dien
dag. -- de laatste woorden door onze
meestelijke maar toch vredege meen
en broeder in gereedheid gebracht. -- de
leutli dag is daar:

En is morgen van dien ongeluk dag
(Loc van het gedachte hij hem opgekomen?
Was het in uigevang? Ruadell) zegde
Papa: "Ik ga toch nog eens zien

naar Weteren."

De dag, onverschillig om en onbewust met
wat er gebeurde, ging zijn gewonen gang,
het was van verkeer nader en Papa is weg
mit terug. -- een uit hem dan met een
lyst in het meer kunnen omhelzen!! Och
god loch, misschien zie ik hem nooit meer
weer, want men ziet genoege dat het
verdwint hem onmedebarende ter grave sleept
-- en loch id moet verrekken -- it is
reeds meer dan tyd. --
Open: de deet blijft open. -- papa
hij slaakt een gil: "Vrij, vrij, hij is vrij!!!"

Het geluk is overal helpend het kranke jeunij
worden hoe -- wat of die stond gebeurd
en in mijn binnenste dringend zal ik mijn
leven lang gevoelen, doch het beschrijven
ware me volstrekt onmogelijk.

En nu, na hier mijne ware kinderen
~~broeder~~ en broederlijke, mijne diepe
erkentelijkheid en dank, waarvoor ik on-
gelijk genoege woorden kon vinden, belijg
te hebben, aan mijne broer alles, die u
ziet onvedige anders en broeder, heel ik
als slot enkele regels aan het dag-
boek van Papa, geschreven op de 30
druwig, dopelvoet beginnende en den
zoo gelukkig, zalig ten einde loopende
dag van 30 Februari 1918:

"Verlost! -- Verlost! -- In elken armen!
"Met vier een hart! Zóó 4 kon, nuwa
"vereenigd door oit!
"Wat hebben we al geleden van 30 December

"1917 het op dezen avond!"
"Mocht vergeten en dankbaar herdenken"
"de Meeren: Vande Velde Robert - Deruwe"
"Emiel - de Koninkst Arnold; nach verga"
"mijne goede zuster Cleinendine, mijne"
"broeders, mijn schoonbroeder Em - Carol en"
"ook Arthur, en nonkel Charles die allen"
"juwel medeliden hebben gehad en in alle"
"zijn bereidwillig hebben medegewerkt"
"om de verlossing te bekomen of den"
"Zivilarbeider" zijn liet te verzachten!"
"Een gunst dijszonders melding schrijft"
"dankbaar niet, als eenwig aandenken"
"voor den kleinen Clement, voor een nonkel"
"Hippolyt, die, Luciel zus jong en klein"
"hoek zoo in de weer was en met veel"
"een hart en medeliden de lijden en"
"etelike waren overnacht. Bure jongen"
"God zel het u loven - - - - -"
"Het ongeluk is afgewend mocht de v"
"oorlog ons niet sparen! Hp."

Jen, de ware, ongewenste barmhertigheid
heeft met haar goede stift alle de heer:
hare namen die hulp aanbode, zelfver:
loochende bloedverwanten en vriende
voor eenwig in onze gewellige, dank:
bare harten, gegrift.

Heer Zwart

Omgevast volgen in cardage
vlektig gemaken roos -

Wintermaanden 1918, 1919

702